

Stanovská, Sylvie (editor)

Milostný dopis

In: Stanovská, Sylvie; Kern, Manfred. *Staročeské a německé milostné básnictví vrcholného středověku*. Vyd. 1. Brno: Masarykova univerzita, 2013, pp. [85]-89

ISBN 9788021063426

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/128489>

Access Date: 08. 03. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

VIII. Milostný dopis

VIII.1

Láska s věrú i se vší ctností

- I Láska s věrú i se vší ctností,
ze všech výborná, tvé milosti
z mého srdce buď vzkázána
a tobě napřed poslána.
- II Rač věděti, všech najkraší,
mého srdce najmilejší:
Sem tvooj věrný sluha cele,
dokudž jest dušě v mém těle.
- III Přejít s věrú tobě jako sobě,
toť já nynie pravím tobě,
a vždyt také přieti muši
a stú při umřěti muši.
- IV Protož, milá, pomni na to,
žeť jest dražšie viera nežli zlato!
Rač mě s věrú milovati
a nade mnú nezúfati.
- V Pakli by toho neučinila,
velmi by mé srdce ranila.
Nebť jest v tobě má naděje,
po tobě sě mé srdce směje.
- VI Ty si mé utěšenie,
toběť ve stu rovně nenie.
Ty si paní přežádúcí,
mého srdce ruože stkvúcí.
- VII Po toběť mé srdéčko vzdychá
a v tesknosti usychá; [takét stojí v tvé milosti [a máť smutku přieliš dosti
- VIII pro to smutné rozlúčenie,
že s tebú býti lze nenie.
Tys také pán srdce mého,
uslyš v prosbě slúhu svého!
- IX Takét mile prosím za to
nerač dbáti pro nic na to!

Ještě prosím, srdce milé,
nerač dbáti na řeči lstivé.

- X Ó panno srdečná,
bodaj byla dlúhověčná!
Cos počala, rač konati
a rač v pravé lásce prebývati
5 a mú vieru k sobě znamenati.
- XI Nebť já miením mieti k tobě
s věrnú věrú jako k sobě,
a nic jinak, paní milá,
jako by mi vosobně v mém srdci byla.
5 Dušet bych chtěl udělití,
bych to mohl učiniti.
- XII Ach, má panno jediná,
šťastnať jest byla ta hodina,
když sem se s tebú oznámil
a častokrát s tebú mluvil!
- XIII Neb tvé promluvenie
jest mého srdce utěšenie.
Také když sem s tebú seděl
tesknosti sem žádně neměl.
- XIV Již pak po tom rozlúčení
té hodinky šťastné nenie, [bych kdy mohl utěšenie jmieti [a své srdce
ukojiti.
- XV Ale dosti mám tesknosti,
mohli by na mně rozi zrósti,
žeť mi s tebú nenie býti
a s tebú sě veseliti.
- XVI Protož nezúfaj sobě, milá,
bodaj mi byla dlúho živa!
I zpomeň na věrného slúhu svého
a řkúc: „Milý, nestyšť sobě mnoho!“
- XVII Chciť na tom dosti mieti
a chciť s věrú přieti.
Dajž to, Bože, věčný králi,
bychme sě vždy milovali.

- XVIII A po smrti rač nám dáti,
bychom mohli s tebú přebývati
u věčné radosti.
Uchovaj nás, Bože, vše žalosti!
- XIX Daj odpověď dobrotivě,
učiň se mnú milostivě!
Já služebník tvój věrný,
tobě po vše časy poddaný.
- XX Buď té tento list dán,
jenž jest mého srdce pán.
Pakli se které jiné dostane,
toť se bez mé vuole stane.

Finis epistole

